

τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν περιφρονούμενον ἔρωτά του καὶ τιθέμενον αὐτόν, τὸν πρίγκηπα, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μετὰ περιφρονουμένου συζύγου, τὰ δὲ πονηρὰ αἰσθήματά του κατίσχυσαν αὐτὴς τῶν ἀγαθῶν.

Ὁ Βουσύ ἐμειδία ἐξ εὐτυχίας, τὸ δὲ μειδίαμα του ὁ πρίγκηψ ἐθεώρησεν ὕβριν, ἐπομένως ἀφῆκεν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ· ἐὰν ἐφαίνετο μελαγχολικός καὶ τεθλιμμένος, ἔσως ἤθελεν ἀποτρέψει αὐτόν τοῦ νὰ παρειαυθῇ εἰς τὴν συνέντευξιν.

Ὁ Βουσύ, μόλις ἐξεληθὼν τοῦ μεγάρου Ἀνζιού, ἐγκατέλιπε τὴν ὁρμητικὴν στάσιν του, ὡσεὶ φοβούμενος αὐτὸν τὸν θόρυβον τῆς πορείας του, μεταβὰς δ' εἰς τὸ μέγαρόν του παρέδωκε τὸν ἵππον εἰς ἱποκόμον, ὅστις μετὰ σεβασμοῦ ἐλάμβανε μάθημα ἱππιατρικῆς παρὰ τοῦ Ρεμῆ.

— Ἀ! ᾧ εἶπεν ὁ Βουσύ, ἰδὼν τὸν νεκρὸν ἱατρὸν· εἶσαι σύ, Ρεμῆ;

— Ναί, ἐξοχώτατε, ὅλος καὶ ὅλος.

— Καὶ δὲν κατεκλίθης εἰσέτι;

— Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας θὰ ἐκοιμώμην, ἐξοχώτατε. Τῇ ἀληθείᾳ, ἀφ' οὗ ἐστερήθην τοῦ τραυματίου μου, αἱ ἡμέραι μοὶ φαίνονται, ὅτι ἔχουσι τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας.

— Μήπως ἀνιξί; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Καὶ ὁ ἔρωσ σου;

— Ἀ! σὺ το εἶπον πολλάκις· τὸν ἐβαρύνθην καὶ μόνον ὠφελίμους μελέτας κάμνω ἐπ' αὐτοῦ.

— Ὡστε ἡ Γερτρούδη ἐγκατελείφθη;

— Ἐντελῶς.

— Ἀπέκαμες;

— Νὰ ζυλίζωμαι. Τοιουτοτρόπως ἡ ἀμαζών μου, ἥτις, κατὰ τὰ λοιπὰ, ἦτο ἀξιόλογος νέα, ἐξεδήλου τὸν ἔρωτά της.

— Καὶ ἡ καρδιά σου δέν σοι λαλεῖ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπόψε;

— Διακί ἀπόψε, ἐξοχώτατε;

— Διότι θὰ σε προσελάμβανον μαζύ μου.

— Εἰς τὴν Βαστίλλην;

— Ναί.

— Ὑπάγετε ἐκεῖ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ὁ Μονσρῶ;

— Εἶναι εἰς τὴν Κομπιέννην, φίλτατέ μοι, ὅπου προετοιμάζει τὰ τῆς θήρας διὰ τὸν βασιλέα.

— Εἰσθε βέβαιος, ἐξοχώτατε;

— Ἡ διαταγὴ τῷ ἐδόθη δημοσίως σήμερον τὴν πρωΐαν.

— Ἀ!

— Ὁ Ρεμῆ ἔστη ἐπὶ μικρὸν σκεπτικός.

— Ὡστε; εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Ὡστε διήλθον τὴν ἡμέραν, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὴν στελλομένην μοι εὐτυχίαν, μεταβαίνω δὲ νὰ διέλθω τὴν νύκτα, ἀπολαμβάνων τῆς τοιαύτης εὐτυχίας.

— Καλὰ. Ἰορδάνη, τὸ ξίφος μου, εἶπεν ὁ Ρεμῆ.

— Ὁ ἱποκόμος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

— Μετέβαλες, λοιπόν, γνώμην; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὡς πρὸς τί;

— Διότι λαμβάνεις τὸ ξίφος σου.

— Θέλω νὰ συνοδεύσω ὑμᾶς μέχρι τῆς θύρας διὰ δύο λόγους.

— Τίνας;

— Τὸν πρῶτον, ἐκ τοῦ φόβου μήπως, καθ' ὁδόν, κάμετε κακὴν τινα συνάντησιν.

— Ὁ Βουσύ ἐμειδίασε.

— Γελᾶτε, ἐξοχώτατε. Ἡξέσω ὅτι, δὲν φοβεῖσθε τὰς κακὰς συναντήσεις καὶ ὅτι ὁ ἱατρός Ρεμῆ εἶναι ἀσθενὴς σύντροφος· πλὴν ἤττον εὐχερῶς προσβάλλονται δύο ἄνδρες ἀνθ' ἑνός. Τὸν δεύτερον, διότι ἔχω νὰ δώσω ὑμῖν πλῆθος καλῶν συμβουλῶν.

— Ἐλθέ, ἀγαπητέ μοι, Ρεμῆ, ἐλθέ. Θέλομεν συνδιαλεχθῇ περὶ αὐτῆς, διότι, μετὰ τὴν ἡδονὴν νὰ βλέπῃ τις τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα, δὲν γινώσκω μείζονα ἡδονὴν τοῦ νὰ λέγῃ περὶ αὐτῆς.

— Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἄνδρες, ἀπῆντησεν ὁ Ρεμῆ, οἵτινες προτάσσουσι τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ λέγωσι, τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα.

— Ὁ καιρὸς μοὶ φαίνεται πολὺ ἄστατος, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Εἰς λόγος περισσότερον, ὅπως ἔλθω μαζύ σας· ὁ οὐρανὸς εἶναι ὅτε μὲν αἶθριος, ὅτε δὲ νεφελώδης. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν ποιικιλίαν. Εὐχαριστῶ, Ἰορδάνη, προσέθετο, στραφεὶς πρὸς τὸν ἱποκόμον, ὅστις εἶχε φέρεи τὸ ξίφος του.

Εἶτα δ' ἀποταθείς πρὸς τὸν κόμητα:

— Εἰμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας, ἐξοχώτατε, εἶπεν ᾧ ἀπέλθωμεν.

Ὁ Βουσύ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ἱατροῦ καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Βαστίλλην.

Ὁ Ρεμῆ εἶχεν εἶπει πρὸς τὸν κόμητα, ὅτι ἐμελλε νὰ τῷ δώσῃ πλῆθος καλῶν συμβουλῶν, τῷ ὄντι δὲ, μόλις ἐξῆλθον τοῦ μεγάρου, ὁ ἱατρός ἤρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ λατινιστὶ πλείστας σπουδαίας ρήσεις, ὅπως ἀποδείξῃ τῷ Βουσῷ, ὅτι δὲν ἔπραττεν ὀρθῶς νὰ ἐπισκεφθῇ, ἐκείνην τὴν νύκτα, τὴν Ἀρτέμιδα, ἐνῷ ὤφειλε νὰ μείνῃ ἡσυχος εἰς τὴν κλίνην του, διότι, συνήθως, ὁ ἀνὴρ μονομαχεῖ κακῶς, ἐὰν ἐκοιμήθῃ κακῶς· μετὰ δὲ τ' ἀποφθέγματα τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς μετέβη εἰς τὴν μυθολογίαν, διηγηθεὶς μετὰ χάριτος, ὅτι, συνήθως, ἡ Ἀφροδίτη ἀφώπλιζε τὸν Ἄρην.

Ὁ Βουσύ ἐμειδία καὶ ὁ Ρεμῆ ἐπέμεινε.

— Ρεμῆ, εἶπεν ὁ κόμης, ὁσάκις ὁ βραχίον μου κρατεῖ ξίφος, προσκολλᾶται τοιουτοτρόπως μετ' αὐτοῦ, ὥστε αἱ ἱνες τῆς σαρκὸς προσλαμβάνουσι τὴν σκληρότητα καὶ τὴν εὐλυγισίαν τοῦ χαλυβός, ἐνῷ, ταυτοχρόνως, ὁ χαλυψ φαίνεται ζωογονούμενος καὶ θερμαίνόμενος, ὡς ἡ ζωσα σάρξ. Ἀπὸ ἐκείνης τῆς στιγμῆς, τὸ ξίφος μου εἶναι βραχίον καὶ ὁ βραχίον μου ξίφος. Ἐκτοτε, ἐννοεῖς; δὲν πρόκειται πλέον περὶ ρώμης καὶ περὶ σωματικῆς διαθέσεως. Ἡ λεπίς δὲν ἀποκάμνει.

— Ὁχι, πλὴν ἀμβλύνεται.

— Μὴ το φοβεῖσαι.

— Ἀ! φίλτατέ μοι κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρεμῆ, αὐριον, τὸ ἐννοεῖτε, πρόκειται νὰ κατέλθῃτε εἰς ἀγῶνα, ὡς τὸν τοῦ

Ἡρακλέους κατὰ τοῦ Ἀνταίου, ὡς τὸν τοῦ Θησέως κατὰ τοῦ Μινωταύρου, ὡς τὸν ἀγῶνα τῶν Τριάκοντα, ὡς τὸν τοῦ Βαυάρδου· ὁ ἀγὼν ὑμῶν θέλει εἶναι ὁμηρικὸς, γιγάντειος, ἀδύνατος· πρόκειται περὶ ἀγῶνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία θέλει ποιηθῇ λόγον ὡς περὶ ἀγῶνος ἐκτακτοῦ, ἐννοεῖτε δ' ὅτι δὲν θέλω, δὲν θέλω νὰ θίξωσι καὶ τὸ δέρμα ὑμῶν.

Ἐπατα συνέχεια.

Δ.μ.λ.

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως προσφέρομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις διήγημα ἐκ τῶν καλλίστων τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως *Θωμᾶ Βαίλεϋ* "Αἰδριχ", διότι κύριον ἡμῶν μέλημα προθέμεθα ἵνα γνωρίζωμεν τῷ Ἕλλητι ἀναγνώστῃ τὰ κάλλιστα τῆς ξένης φιλολογίας προϊόντα. Ὁ βιομηχανικὸς καὶ θετικὸς μεταξὺ ὧν λαὸς οὗτος, ἔχει ἰδιαιτέραν καλαισθησίαν τὸσον διὰ τὸ πνεῦμα ὅσον καὶ διὰ τὸ φαντασιώδες τῆς διηγήσεως, καὶ τούτου ἕνεκα πᾶν ὅ,τι ἐξέρχεται τῆς γραφίδος τῶν Ἀμερικανῶν συγγραφέων ἔχει τι τὸ παράδοξον, τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ ἐλκυστικόν. Ὁ *Θωμᾶς Βαίλεϋ* "Αἰδριχ" εἶναι δημοτικώτατος εἰς τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ καὶ ἡ φήμη του, διαβάσας τὸν ψευδανόν, ἔφθασεν εἰς Εὐρώπην, ἥτις μετέφρασεν ἔργα τοῦ τινος. Τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰσὶ ποιήσεις καὶ πεζά, ἐν οἷς ἀκριβῆς τις τὸ παρατηρητικὸν καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ὕψους του, ὡς τρανῶς ἀποδεικνύεται ἐν τῷ γνωστοτάτῳ ἐν Εὐρώπῃ κατωτέρῳ δημοσιευμένῳ διηγηματί του, *Μαριωρὴ Δάβ*, ἐν ᾧ καταφαίνεται ἰδιαίτερον λεπτόν ὕψος καὶ ἀποφυγὴ τῶν κοινῶν. Ὁ *Θωμᾶς Βαίλεϋ* "Αἰδριχ" ἔχει νῦν τὸ πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἅτε γεννηθεὶς τῷ 1836.

ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΩΜΑ ΒΑΙΛΕΥ ΑΙΔΡΙΧ

Α'

Ὁ ἱατρός Διλὼν τῷ Ἐδουάρδῳ Δελανέϋ.—Εἰς Πεννα.

8 Αὐγούστου 1872.

Φίλτατέ μοι.

Εὐχαρίστως σὲ διαβεβαιῶ ὅτι αἱ ἀνησυχίαι σου δὲν εἰσὶν εὐλογοί. Ὁ Φλέμιγκ εἶναι καταδικασμένος νὰ μείνῃ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἐβδομάδας καὶ ἔπειτα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦλάχιστον, νὰ μεταχειρίζεται τὴν κνήμην του μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τοιούτου εἶδους θραύσεις εἶναι πάντοτε πληκτικὸν πρᾶγμα, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἰδική του ἐτέθη κάλλιστα ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ εἰς τὴν θέσιν της, ὅστις τυχαίως μετέβη εἰς τὸ φαρμακεῖον, εἰς ὃ οὗτος μετεφέρθη μετὰ τὴν πτώσιν του· δὲν φοβοῦμαι λοιπὸν οὐδὲν σοβαρὸν ἐπακολούθημα. Φυσικῶς ὁ φίλος μὲς ἔχει κάλλιστα, οὐχ ἥτιον σοὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ εὐερέθιστος καὶ νοσώδης κατάστασις αὐτοῦ, εἰς ἣν τὸν βλέπω, οὐδόλως με ἀπασχολεῖ. Γνωρίζεις τὴν φυσικὴν σφοδρότητα τοῦ χαρακτῆρός του, πόσῃν δὲ ἀνάγκην ἔχει κινήσεως καὶ ἐνεργητικότητος, καὶ πόσον εὐχαριστεῖται νὰ ἐνασχολῇται δι' ὅποιονδήποτε πρᾶγμα· κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι λίαν ἀξιαγάπητος νέος, τώρα ὅμως, τί νὰ σὲ εἶπω, δὲν εἶναι πλέον ἀξιαγάπητος, τοῦναντίον ἐγένετο κατ' ὑπερβολὴν δύστροπος. Ἡ δεσποινὶς Φανή Φλέμιγκ, δραμοῦσα ἐκ Νεουπόρ, ἐνθα ἡ οἰκογένεια διέρχεται τὸ θέρος, διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ, ἀπεπέμψθη τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν μετὰ δακρύων. Ἐχει τὰ Ἀπαντα τοῦ Βαλζάκ, εἰκοσι καὶ ὀκτὼ τόμους, σεσωρευμένα ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ του, διὰ νὰ τοὺς ρίπτῃ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βάτικιν, ὁσάκις τὸ

πρότυπον τοῦτο τῶν ὑπηρετῶν παρουσιάζεται μετὰ τὸ φαγητὸν αὐτοῦ. Χθὲς ὅλως ἄθῳως εἶχον κομίσῃ εἰς τὸν Φλέμιγκ μικρὸν κἀνίστρον πλήρες λειμωνίων — εἰξεύρεις δὲ ὅτι φλοιὸς λειμωνίου ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου προὔξεν ἡσυχίαν τῇ πτωσίᾳ του. Μόλις παρετήρησε τοὺς δυστυχεῖς τούτους καρπούς· καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀπεριγράπτου μανίας. Ἄλλὰ μήπως εἶναι ἡ μικροτέρα αὐτοῦ ὀργὴ αὕτη; Ἄλλοτε μένει μετὰ καταβεβιασμένην τὴν κεφαλὴν θεωρῶν τὴν συντετριμμένην κνήμην του μετὰ σκυθρωποῦ καὶ σιωπηλοῦ ἀπελπισμοῦ. Ὅταν τὸν καταλαμβάνῃ ἡ μελαγχολία αὕτη, συχνάκις ἐφ' ὀλόκληρον ἡμέραν, οὐδὲν δύναται νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Ἀρνείται νὰ φάγῃ, δὲν ἀναγινώσκει οὐδεμίαν ἐφημερίδα, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ βιβλία οὐδὲν ἄλλο δι' αὐτὸν θέλητρον ἔχουσιν, εἰ μὴ ἵνα τὰ ἐκσφενδονίζῃ κατὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του.

Ἀληθὲς ἡ κατὰστασίς του κινεῖ τὸν οἶκτον. Ἄν προέκειτο περὶ πτωχοῦ τινος, τοῦ ὁποίου ἡ ἡμερησία ἐργασία νὰ ἔτρεφεν ὀλόκληρον οἰκογένειαν, τὸ εὐερέθιστον καὶ ὁ ἀποκαμὸς οὗτος θὰ ἐξηγοῦντο, ἀλλὰ προερχόμενα ἀπὸ ὀλως ἀμέριμνον νέον, δὲν φαίνονται τερατώδη; Ἄν ἐξακολουθήσῃ νὰ κατέχῃται ὑπὸ τῶν παραξενιῶν του τούτων, ἐπὶ τέλους θὰ πάθῃ φλόγῳσιν τῆς περόνης τῆς κνήμης του, διότι ἡ περόνη ἐθράυσθη. Αἱ περιγραφαί μου ἐτελείωσαν· κατέχω ναρκωτικὰ ἵν' ἀποκοιμίζω τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἀνακουφίζω, ἀλλὰ στεροῦμαι πανακείας διὰ τοὺς τρελλούς· τοῦτο ὑπερβαίνει τὴν δύναμίν μου. Ἰσως σὺ εἶσαι ἐπιδεξιότερος ἐμοῦ, διότι εἶσαι στενὸς φίλος τοῦ Φλέμιγκ. Γράψε πρὸς αὐτόν — γράψε του συχνά, διασκεδάσά τον, ἐνίσχυσέ τον, καὶ ἐμπόδισέ τον ἀπὸ τοῦ νὰ πέσῃ εἰς ἐντελὴ μαρασμόν. Ἡ κατανγκαστικὴ φυλάκισις του μὴ ταράττῃ ἀγνωστὰ τινὰ σχέδια; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ τὰ μαθῇς σὺ, καὶ δυνάτῃς νὰ τὸν συμβουλεύσῃς καλῶς. Ἐλπίζω ὁ κύριος πατήρ σας νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος. Διατελῶ ὅλως ὑμέτερος.

B'

Ἐδουάρδος Δελανέυ πρὸς Ἰωάννη Φλέμιγκ.
Δουτικὴν ὁδόν, ἀριθ. 38, εἰς Νέαν Ἰόρκην.
9 Αὐγούστου.

Ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, σήμερον τὴν πρωίαν ἔμαθον ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Διλὼν ὅτι ἡ πτωσίς σου δὲν ἦτο τόσο σοβαρὰ ὅσον ἔξω διεδόθη. Ὁ Διλὼν μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας θὰ σὲ θεραπεύσῃ, ἂν θελήσῃς νὰ λάβῃς μικρὰν ὑπομονὴν καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃς. Ἐλάβες τὴν ἐπιστολήν μου τῆς παρελθούσης τετάρτης; Κατ' ἀρχὰς ἡ εἰδήσις τοῦ δυστυχήματός σου με εἶχε καταπλήξῃ.

Φαντάζομαι ὅτι θὰ φαίνηται ὡς μικρὸς ἅγιος μετὰ τὴν κνήμην αὐτὴν ἐντὸς θήκης. Βεβαίως ἐφάνης πολὺ ἀνεπιτήδειος, ἀφ' οὗ ὑπεσχέθημεν ἀλλήλοις ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβωμεν ἄλλην ἀπόφασιν. Πρὸ πάντων λυπούμαι μήπως ἡ ὑγεία τοῦ πατρός μου μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸν καταλίπω. Εἶναι καλλίτερα, διότι ὁ θαλάσσιος ἀήρ εἶναι τὸ φυσικὸν στοιχείον του· ἔχει ὅμως ἀκόμη ἀ-

νάγκην τοῦ βραχιόνος μου διὰ τοὺς περιπάτους του, καὶ μεγάλων ἐκ μέρους μου περιποιήσεων. Δὲν εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ ἔλθω, ἀγαπητέ Ἰωάννη, ἀλλὰ θὰ ἐπωφεληθῶ τοῦλάχιστον τῶν πολλῶν ἀνέσεων μου διὰ νὰ σοὶ γράφω ἐκτεταμένως, ἂν σοὶ εὐαρεστή τούτο. Δυστυχῶς πολλὰ πράγματα δὲν θὰ ἔχω νὰ σοὶ γράφω. Ἄν κατόπιν πλησίον τῆς ἀκτῆς θὰ σοὶ περιέγραψον τὸν χαρακτήρα καὶ θὰ σ' ἔκαμνον νὰ φαντασθῇς πλήθος νυμφῶν καὶ νηρηίδων, μετὰς κόμας αὐτῶν — εἴτε ἦσαν ξένοι εἴτε οὐ — μετὰς ξανθὰς ἢ μελαγχροινὰς χαίτας αὐτῶν ἐξηπλωμένας ἐπὶ λευκῶν ὤμων. Θὰ εἶχες τὴν Ἀφροδίτην μετ' ὠμόλινον, μενυκτερινὴν ἐνδυμασίαν, μενδυμασίαν τοῦ λουτροῦ, ἀλλ' εὐρίσκουμαι μακρὰν αὐτῶν, δυστυχῶς, ἐξωρισμένος ἐντὸς ἐπαύλεως, ἐπὶ διαβατικῷ δρόμῳ, δὺς μίλια μακρὰν τῶν ξενοδοχείων. Ὁ βίος μας λοιπὸν εἶναι λίαν μονότονος. Ἄν ἤμην τοῦλάχιστον μυθιστοριογράφος! Ἡ παλαιὰ αὕτη οἰκία μετὰς πλήρεις ἀμμου πλακάς της, μετὰ τὰ ὑψηλὰ σανιδώματά της, μετὰ τὰ στενὰ παρὰθῦρά της, ἄγοντα εἰς δέσμην πευκῶν μεταμορφωμένων εἰς αἰολικάς ἀρπας ὁσάκις ὁ ἀνεμος πνέει, θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέρος διὰ νὰ γράφω θερινὴν τινα ἱστορίαν, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃς φαντάζεται τις ὅτι ἀναπνέει τὰς εὐφρίας τοῦ δάσους καὶ τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης· θὰ ἐπεθύμουν νὰ γράψω μυθιστόρημά τι ὅμοιον μετὰ τοῦ Ρώσου ἐκείνου Τουρκένιερ. Ἐν τούτοις ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν ἔκλινον τὴν Ἀλεξάνδρᾳ τις Παυλόβνα θὰ κατάρθου νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν νέου συχνοῦς πόνοους ἔχοντος εἰς τὴν κνήμην, ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν τις ἐκ τῶν τελειοτέρων δεσποινίδων μας, ἀγέρωχος καὶ πνευματώδης ἄμα, θὰ σ' ἐπαρηγόρει ἐν τῇ ἀξιοθρηνητῷ καταστάσει εὐρίσκεσαι. Ἄν τὸ ἐγγυρῶν, θὰ ἔτρεχον εἰς τὴν ἀκτὴν νὰ συλλέξω κάμμιαν ἢ μάλλον θὰ εὐρίσκον κάμμιαν ἀλλαχοῦ, πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δρόμου. Φαντάσου μέγαν λευκὸν οἶκον, ἀπέναντι σχεδὸν τῆς ἐπαύλεώς μας. Εἶναι κατοικία παλαιά, μετὰ μεγάλα παρὰρτήματα, μετὰ ὑψηλὴν στέγην, μετὰ εὐρεῖαν αὐλὴν, μετὰ τρεῖς διαφόρους γωνίας, τὸ ὅλον δὲ ἀποτελεῖ ἀγέρωχον καὶ ἐπιβλητικὸν οἰκοδόμημα. Ὁ οἶκος οὗτος εὐρίσκεται εἰς τινα ἀπὸ τοῦ δρόμου ἀποστασιν, περικυκλούμενος ὑπὸ πλήρους πτελῶν, δρυῶν καὶ ἰτεῶν αὐλῆς. Ἐνίοτε, συγχρότερον μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀποσύρεται καταλείπων τὴν αὐλὴν ἐν τῇ σκιᾷ, φαίνεται νεῦνις, κρατοῦσα κέντημα ἢ βιβλίον. Αἰώρα, ἥτις ἐντεῦθεν μοὶ φαίνεται ὑφασμένη ἀπὸ ἵνας ἀνανᾶ, κρέμαται ἐκεῖ. Βεβαίως ἡ αἰώρα εἶναι ὠραιότατον πάρεργον, ὅταν ἦναι τις δεκαοκταέτις, ὅταν ἔχῃ χρυσὴν κόμην, μέλανας ὀφθαλμούς καὶ ἐσθῆτα ἀνοικτοῦ χρώματος. Φορεῖ ὑποδήματα ὡς κυρία τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', ἀξιώλογα ὑποδήματα! Κάθεται ἐπὶ τῆς αἰώρας καὶ ταλαντεύεται· τὸ παρὰθῦρον τοῦ δωματίου μου βλέπει εἰς τὴν αὐλὴν, ἐγὼ δ' εὐρίσκουμαι συχνάκις εἰς αὐτό.

Ἀρκούντως ὁμῶς ὠμίλησα περιτούτων,

μὴ ἀρμολογῶντων εἰς εἰσαγγελέα, ἐξ ἐπαγγέλματος σοβαρόν, εὐρισκομένου δὲ κατὰ τὰς διακοπὰς πλησίον ἀσθενοῦς πατρός. Γράψε μου, φίλτατε Ἰωάννη, πῶς εἶσαι, ἐκθέτων μοι συγχρόνως καὶ τὸ πάθημά σου ἐν λεπτομερείᾳ. Θέλω ἐπιστολήν σου ἡσυχον, ἂν δὲ μοὶ ἀπαντήσεις δι' ὕβρεων, θὰ σ' ἐνάξω εἰς τὸ δικαστήριον.

Γ'

Ἰωάννης Φλέμιγκ πρὸς Ἐδουάρδον Δελανέυ
11 Αὐγούστου.

Τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγαπητέ μου Ἐδουάρδε, ἔλαβον ὡς θεῖον δῶρον. Ἐγὼ δ' ἀπὸ γεννητῆς μου μηδέποτε ἀσθενήσας... κατεδικάσθην νὰ μένω ἀκίνητος· ὁποῖα βάσανος! Ἡ ἀριστερὰ κνήμη μου ἔχει βάρος τριῶν τόννων καὶ πλέον, εἶναι δὲ βεβαλασσωμένη ἀπὸ εὐωδίας καὶ περικυκλωμένη ἀπὸ λεπτὰ πανία, ὡς μουρία. Ἐχω πέντε χιλιάδας ἔτη νὰ κινηθῶ· εἶμαι ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Φαραῶ. Ἀπὸ τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἐσπέρας ζῶ ἐν ἐξηπλωμένῳ ἐπὶ ἀνακλίντρον, καὶ παρατηρῶν τὴν τυρβάζουσαν ὁδόν. Ὅλος ὁ κόσμος διασκεδάζει εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ φαῖα πρόσοψις τῶν ἀπέναντι ἐμοῦ οἰκιδῶν ὁμοιάζει πρὸς σειρὰν ἐλεεινῶν φερέτρων. Αἱ ἀράχναι ἐκάλυψαν τὰ κλεῖθρα, τὰ πάντα δὲ εἶναι σιωπηλά, κονισαλέα καὶ οἰκτρά... Διακόπτω ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον τὴν ἐπιστολήν μου διὰ νὰ ρίψω κατὰ τοῦ Βάτταινς τὸν δεύτερον τόμον τοῦ Καίσαρος Βιροτῶ. Ἀπέτυχον! Δυνατὸν νὰ τὸν ἐπετύγχανα μετὰ τὸν τινὰ τοῦ Σαίντ-Μπαίβ ἢ μετὰ τὸ Παγκόσμιον Λεξικόν, ἂν τὸ εἶχον. Αὐτοὶ οἱ μικροὶ τόμοι τοῦ Βαλζάκ δὲν μοῦ εἰν' εὐχερίστοι, θὰ τὸν ἐπιτύχω ὅμως! Τὸ πάθημά μου συνέβη ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν μετέβην νὰ δειπνήσω εἰς τὸ ἐστιατήριον τοῦ Δελμονίκου. Μετέβην συγχρόνως διὰ ν' ἀγοράσω καὶ μίαν φορβάδα, τὴν ὁποίαν ὁμῶς μόνον μετὰ δὺς μῆνας θὰ δυνηθῶ νὰ ἱππεύσω! Μοῦ ἔρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ σοὶ τὴν στείλω.

Ὁ γέρων Διλὼν φαντάζεται ὅτι ἔχω κεκρυμμένην τινὰ θλιψίν. Θὰ με κάμῃ νὰ λυσσάζω μετὰ τὰ λειμώνια του. Φαντάσθητι! λειμώνια δι' ἐμέ! Τί ἀνοησία! Δὲν εἶμαι οὔτε τρελλὸς οὔτε ἀσθενής, ἀλλὰ τόσο ἀνυπόμονος ὅσον καὶ ὁ διάβολος ἂν ἦτο φυλακισμένος, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον πολὺ ὀλίγον τὸ ἔχομεν ἀμφοτέροι συνεπίσθη. Πῶς θέλεις ἀνθρώπος οὐδέποτε ὑποφέρει οὐδὲ ἀπὸ κεφαλαλγίαν, νὰ ἔχῃ δεμένην τὴν κνήμην του καὶ νὰ ἦναι κεκλεισμένος ἐντὸς τῆς πόλεως κατὰ τὸ μέρος τοῦ θέρους; Εἶναι παρὰ πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε εὐθυμος οὔτε ὑπομονητικὸς θὰ ἦμαι, καὶ εἰς μάτην θὰ με στενοχωρήσουν.

Ἡ ἐπιστολή σου εἶναι ἡ πρώτη παρηγορία μου ἀπὸ τοῦ παθήματός μου. Ἀληθὲς μετὰ διεσκεδάσεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Γράψε μου, Ἐδουάρδε, ὅσον δύνασαι συγχρότερα, ἀφ' οὗ ἐνδιαφέρεσαι νὰ ζήσω, γράψε ὅ,τι δὴποτε θέλεις, ἀκόμη καὶ περὶ τῆς νεάνιδος ἐκείνης τῆς ἐντὸς τῆς αἰώρας της. Ὡραία τὰ περιέγραφε καὶ σοὶ

ὁμολογῶ ὅτι ὅσα περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή σου ἦσαν μὲν ἀσυνάρτητα ἴσως, ἀλλὰ πολὺ ὠραία. Οὐδέποτε ἐπίστευον ὅτι ἡδύνασο νὰ γράψῃς μὲ τόσον αἰσθημα καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι εἴμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ τις οἰκειότατα ἕνα φίλον του, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί πράγματι ἀξίζει. Ἀληθῶς διὰ νὰ περιγράψῃς, φίλτατέ μου Ἐδουάρδε, εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ τίς οἶδεν ἂν δὲν λαμβάνῃς μέρος εἰς κάμμιν συνταξὶν ἐφημερίδος.

Μέχρις οὐ λάθω ἐπιστολήν σου, ἥτις νὰ μὲ διασκεδάσῃ αὖθις. θὰ δυστροπῶ. Γράψε μου ἐκτεταμένως περὶ τῆς ἀπέναντι σου ἀγνώστου. Πῶς ὀνομάζεται; ποῖα εἶναι; πού εὐρίσκεται ἡ μήτηρ της; Ἄν ἔχῃ κηδεμόνα ἢ ἐραστήν. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον μ' ἐνδιαφέρουν αὐτά. Ἀρκούμαι καὶ εἰς μικρά πράγματα, διότι ἡ φυλάκισίς μου μὲ στενοχωρεῖ τὰ μέγιστα, τοῦθ' ὅπερ εἴμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃς ἀφ' οὗ θαυμάζω τὰ ἐπιστολικά προτερήματά σου. Ἀληθῶς, ἐγενόμην παλίμπαις. Ἐν τούτοις ἐπαναλαμβάνω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ γράψῃς!

Δ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

12 Αὐγούστου.

Ὁ ἀσθενὴς πασῶς θέλει νὰ τὸν διασκεδάσουν. Πολὺ καλὰ! Ἄν ὁ διηγούμενος τοὺς μύθους δὲν εἶναι καλὸς, ἄς τεθῇ ἐντὸς σάκκου καὶ ἄς τὸν πνίξουν εἰς τὸν Βόσπορον! Ἀληθῶς, Ἰωάννη, τὸ ἔργον μου εἶν' ἐπίπονον. Δὲν ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ τίποτε ἄλλο ἀπολύτως, ἐκτὸς τῆς νεαρᾶς γειτονίας μου. Καθ' ἣν στιγμήν σοι γράφω εὐρίσκεται ἀπέναντί μου ρεμβάζουσα ὡς συνήθως, ὁμολογῶ δὲ ὅτι πολλὰ βάρη λησμονεῖ τις βλέπων ἐνίοτε προτεινόμενον, διὰ νὰ κινήσῃ τὴν αἰώραν, λεπτοφυῆ πόδα ἐντὸς κομψοῦ ὑποδηματίου. Ποῖα εἶναι καὶ πῶς ὀνομάζεται; . . . Εἶναι μονογενὴς θυγάτηρ τοῦ κ. Ριχάρδου Β. Δάβ, πρῶην συνταγματάρχου καὶ πλουσιωτάτου τραπεζίτου. Ἡ μήτηρ της ἀπέθανεν, ἕνα δὲ μόνον ἀδελφὸν ἔχει εἰς τὸ πνευματικόν, τοῦ πρεσβυτέρου φονευθέντος πρὸ ἐννεαετίας ἐν τῷ πολέμῳ. Οἱ Δάβ εἶναι ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ διέφθονται τοὺς ὀκτὼ μῆνας τοῦ ἔτους εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἐπαυλιν, τὸ δ' ἐπίλοιπον εἰς Βαλτιμώρην καὶ εἰς Βασιγκτῶνα. Ἡ θυγάτηρ ὀνομάζεται Μαριωρὴ, Μαριωρὴ Δάβ—παρὰ δόξαν, ἐκ πρώτης ἀπόψεως, ὄνομα, αἶ; . . .

Πάντα ταῦτα ἔμαθον παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν κτημάτων τῶν Πευκῶν, ὅστις ἐπιμελεῖται τοῦ κήπου τοῦ κ. Δάβ καὶ γνωρίζει ἀπὸ τριακονταετίας τὴν οἰκογένειαν. Ἐννοεῖται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ σχετισθῶ μετὰ τῶν γειτόνων μου, διότι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσω τὸν κύριον ἢ τὴν δεσποινίδα Δάβ εἰς τινὰ τῶν κοινῶν περιπάτων μας. Ἡ νεανὶς ἔχει εὐνοούμενον ἀτραπὸν ὃν βαδίζει μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἀκτὴν. Θὰ τὴν συναντήσω κατὰ τύχην δῆθεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας καὶ θὰ τὴν χαίρετίσω μετὰ σεβασμοῦ· τότε αὕτη θὰ κλίνη

τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της μετ' εὐγενοῦς ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀγέρωχον ὕψος, αὐτὰ δὲ θὰ τὰ ὑποφέρω χάριν σοῦ, ἂν καὶ σκληρὰ, ὡς πασῶ τῆς συντετριμμένης κνήμης!

Πῶς τὰ πράγματα παραδόξως μεταβάλλονται! Πρὸ δέκα λεπτῶν μ' ἐζήτησαν. Μετέβην εἰς τὴν αἵθουσαν καὶ ἐκεῖ εὗρον τὸν πατέρα μου καὶ τὸν κ. Δάβ συνομιλοῦντας. Ὁ κ. Δάβ πρῶτος μᾶς ἐπεσκέπτετο ὡς νέους γείτονας. Εἶναι εὐγενέστατος ἀνὴρ, πενήτηκοντα πέντε ἐτῶν περιπου. ὕψηλός, θαλερός, μὲ μύστακα δὲ καὶ μὲ ἰούλους λευκοτάτους. Κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον ἦτο συνταγματάρχης τοῦ συντάγματος ἐν ᾧ ὁ υἱὸς τοῦ ὑπῆρτε μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ἐν γένει φαίνεται ἐνεργητικοῦ χαρακτῆρος. Πρὶν μᾶς ἀποχαιρετίσῃ ὁ συνταγματάρχης μᾶς προσεκάλεσε νὰ τοῖς παύσωμεν τὴν τιμὴν νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ λιθαρίου διαξυλίνων σφαιρῶν παιγνίδιον, εἰς ὃ ἡ δεσποινὶς Δάβ εἶχε προσκαλέσῃ καὶ ἐτέρους φίλους εἰς τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν. εἰς τὴν αὐλὴν δὲ θὰ ἔπινον τὸ τέϊον. Ὁ πατὴρ μου ἠρνήθη προφασισθεὶς τὴν κακὴν ὑγίαν του, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ πατρός μου ἐχαίρετисε μεθ' ὅλης τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ χάριτος καὶ ἐδέχθη.

Εἰς τὴν προσεχῇ ἐπιστολήν μου καὶ θὰ ἔχω νὰ σοὶ γράψω, διότι θὰ ἔχω ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον αὐτὴν τὴν καλλονήν. Θάρρος λοιπόν, φίλε μου, μέχρις ὅτου σοὶ γράψω. —Πῶς πηγαίνει ἡ ἀλιτῆρις κνήμη σου;

Ε'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

13 Αὐγούστου.

Τὸ παιγνίδιον τῶν σφαιρῶν, φίλτατέ μου Ἰωάννη, ὑπῆρξε πένθιμον. Παρήταν εἰς ὑποπλοίαρχος, ὁ ἱερεὺς τῆς μητροπόλεως τῆς Στιλβάτερ καὶ τέλος κομφεούμενός τις ἐλθὼν ἐκ Ναάν. Ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν μοὶ ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, φαντάσθητι δὲ ὁποῖαν καὶ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ κομφεούμενος. Αἱ δύο δεσποινίδες Κίγκσβουρυ, ἐκ Φιλαδελφείας, ἦσαν ζωηραὶ καὶ ἐπαγωγοί . . . ἀλλ' ἡ Μαριωρὴ Δάβ!

Μετὰ τὸ τέϊον ἅπαντες διεσκορπίσθησαν ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ἔμεινα καπνίζων μετὰ τοῦ συνταγματάρχου εἰς τὴν αὐλὴν. Ὁ πατὴρ ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὴν Μαριωρὴν περιποιουμένην τὸν γηραιὸν αὐτὸν στρατιωτικόν! Τῷ ἐκόμισε σιγάρα καὶ τῷ ἔδιδε πῦρ διὰ ν' ἀνάψῃ μὲ τὰ ρόδινα μικρὰ δάκτυλά της. Θελητικώτατον θέαμα, τὸ νὰ τὴν βλέπῃ τις πηγαινέουσαν, ἐρχομένην εἰς τὴν θερινὴν ἀμφιλύκην, ὁμοιάζουσαν μὲ τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της καὶ μὲ τὴν ξανθὴν κόμην της πρὸς ἀγαπητὸν τι φάντασμα ἐξελθὼν τοῦ σπειροειδῶς ἀνερχομένου κυανοῦ καπνοῦ.

Εὐκόλως τις μαντεύει ὅτι ὁ συνταγματάρχης τὴν ἀγαπᾷ καθ' ὑπερβολὴν καὶ ὅτι ἐπίσης ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀγάπη μεταξὺ γέροντος ἡδὴ πατρός καὶ νεαρῶτάτης θυγατρὸς μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ ὠραιότατον πρᾶγμα τοῦ κό-

σμου. Ἐμείνα πλησίον τῶν Δάβ μέχρι τῆς δεκάτης καὶ ἡμισίας, εἶδον δὲ καὶ τὴν σελήνην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ὁ μέχρι τοῦ ὀρίζοντος ἐκτεινόμενος ἀκίνητος καὶ σκυθρωπὸς ὠκεανὸς, ἐγένετο ὡς ἐκ μαχίρας ἀπαστράπτων ἐκ λευκότητος. Μικροῦθεν αἱ νῆσαι τῆς Σάβλης ἐφαινότο πλέουσαι πρὸς ἡμᾶς, δίκην πελωρίων τεμαχίων πάγου.

Μεγαλοπρεπέστατον! —Περὶ τίνος ὁμιλοῦμεν; Περὶ τοῦ ὠραίου καιροῦ . . . καὶ περὶ σοῦ. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχομεν κακοκαιρίαν, καὶ σὺ ἐπίσης εἶχες τὴν κακοκαιρίαν σου. Φυσικῶς λοιπὸν ὀλισθαίνω ἀπὸ τοῦ ἐνός, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων τούτων, εἰς τὸ ἄλλο. Διηγῆθην τὸ πάθημά σου πρὸς τοὺς φίλους μου, πῶς κατέστρεψε τοῦτο ὅλα τὰ θερινὰ σχέδιά μας καὶ ποῖα ἦσαν ταῦτα. Ἐπειτα περιέγραψα σεαυτόν, ἡ μᾶλλον ὄχι, ἠρκέσθην νὰ κάμω λόγον περὶ τῆς ἀσφαλείας σου, περὶ τῆς ὑπομονῆς σου διὰ τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν, περὶ τῆς συγκινητικωτάτης εὐγνωμοσύνης ὅταν ὁ Διὸς σοὶ φέρῃ καρπούς, περὶ τῆς πρὸς τὴν ἀδελφὴν σου ἀγάπης σου, εἰς ἣν δὲν ἐπέτρεψες νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν πλησίον σου διὰ νὰ σὲ περιποιηθῇ καὶ ἦν ἀπέστειλες αὖθις μετὰ μεγάλου θάρρους εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά, ἀρκούμενος εἰς τὰς περιποιήσεις τοῦ γηραιοῦ σου Βάτκινς, εἰς ὃν, ἐν παρόδῳ, μυρίας ἀποδείξεις ἀγαθότητος διδεις. Ἄν ἦτο παρών, Ἰωάννη, δὲν θ' ἀνεγνώριζες σεαυτόν. Κρίμα ὅτι ἐξελεξάμην διάφορον κλάδον τῶν νομικῶν, διότι ἀνευ τούτου θὰ διέπρεπον ὡς δικηγόρος τῶν ἐγκληματιῶν. —Ἡ δεσποινὶς Μαριωρὴ πολλὰ περὶ σοῦ μὲ ἠρώτησε, καὶ καθ' ὅδον σκέπτομαι τὰς ἐρωτήσεις βλέπω ὅτι παραδόξον ἐνδιαφέρον ἐλάβανεν εἰς τὴν συνομιλίαν. Ἐνθυμούμαι μεθ' ὁπόσης προσοχῆς ἔκυπτε τὸν λευκὸν καὶ στρογγύλον λαϊμόν της ἐν ἀκούσῃ τῶν λόγων μου. Ἀληθῶς, πιστεύω ὅτι τὴν ἔκαμα νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον διὰ σέ. Ἡ δεσποινὶς Δάβ πολὺ θὰ σοὶ ἤρεσκε, σὲ εἰδοποιῶ περὶ τούτου. Εἶναι ἀνεπιτήδευτος καλλονή, ὑπερήφανος καὶ τρυφερά, ἂν πιστεύσῃ τις, ὅτι ἡ φυσιογνωμία ἀντανάκλας τὴν ψυχὴν. —Πολὺ καλὴν γνώμην ἔχω περὶ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐν γένει οἱ Δάβ μοὶ ἀρέσκουν καθ' ὑπερβολὴν, διότι εἶναι λίαν εὐάρεστοι. Τὰ Πεύκα εἶναι πολὺ μονῆρες μέρος, τὰ καταφύγιά μου ὄχι πολλὰ, καὶ τάχιστα θὰ ἐβαρυνόμην ἂν ἠρκούμην μόνον εἰς τὴν συντροφίαν τοῦ καλοῦ πατρός μου.

Ἐπεται τὸ τέλος.

**B

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων καταχωρισθὲν μέρος τῆς **Δεσποινὸς Μονσορῶ** ἀνατυπώται εἰς ἰδιαίτερα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα λεπτῶν 20 ἑκάστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πληρῆ τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν. Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 10 φύλλα, ἥδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 9.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.